

DEN KÆRLIGHED...

Leica M-kameraerne giver den samme billedkvalitet som de bedste spejlreflekser, men er langt mere handy at fotografere med ...

Nu er der godt nyt for Leica-fans. Efter to års konstant restordre er Leica M6 endelig lagervare, så man ikke længere skal »stå i kø« i månedsvis for at købe et eksemplar. Men hvad får egentlig folk til at ofre 15.000 kroner på et lille, undseligt kamerahus?

Af Jan Steving

FOTO/film & video, januar 1985: »Der kommer kun ganske få M6'ere til landet. Derfor må man regne med restordre og lange leveringstider det første halve til hele år...«

Man kan blive forlovet pr. korrespondance. Men det lyder umiddelbart som en risikabel affære at skulle gå og vente på den udkårne i længere tid, som tilfældet er, hvis den udkårne kommer f.eks. fra Østen.

I dette tilfælde kommer hun dog ikke fra Østen, men ventetiden er lang nok: 12-24 måneder.

Det synes dog ikke at anfægte de fleste af hendes bejlere: når man nu har kendt hendes ældre søstre, for nemheds skyld kaldet M2, M3, og M4 og ved, hvad de står for - og det er ikke småting! Og da man samtidig ved, at familien har været absolut pålidelig og til at stole på i mange år, ja, så venter man tålmodigt på lillesøsters ankomst.

Navnet er M6, det fælles fornavn er Leica. Ligheden med forgængerne er slående, de ydre mål er stort set de samme. Rødderne fører helt tilbage til Leicas allerførste modeller.

Et kamerahus til 15.000 kr.

Det, man venter så tålmodigt på, er et kamerahus til 15.000 kr. Et kamerahus, der egentlig kun adskiller sig fra sin forgænger ved at have indbygget lysmåler. Det havde modellerne CL og M5 ganske vist også, men de skilte sig i den grad ud fra M2-3-4 linien, at det reelt afholdt inkarnerede Leica M-fans fra at investere i dem.

Kvaliteten fejlede ikke noget, det var de ydre mål på damen, det var galt med: CL var for lille,

M5 for stor. Salgskurverne talte deres tydelige sprog: køberne ville have et kamerahus som M4, men med indbygget lysmåler. Nichts weiter! Det fik de så: Leica M6.

Leica M

M står for målesøgerkamera. Et målesøgerkamera adskiller sig fra et spejlreflekskamera på følgende væsentlige punkter:

- Man ser motivet direkte gennem søgeren, og ikke (paralaksfrit) via objektivet.

- Afstandsmålingen klæres ved hjælp af et dobbeltbillede i søgeren, ikke matskive og mikroraster.

- Et målesøgerkamera er ikke velegnet til makrofotografering.

- Et målesøgerkamera egner sig bedst til fotografering med brændvidder op til 90 mm.

Målesøgerkameraets styrke

Lyder det, som om man skal være en bestemt »type« fotograf for at holde af en Leica M? Lad os da straks slå fast, at mange seriøse fotografer sværger til målesøgermodellen fordi:

- Den er diskret og tyst: der

er ikke et spejl, der smækker op og ned.

- Den er nem at holde stille i hånden ved lange eksponeringstider under dårlige lysforhold.

- Den er det fødte reportagekamera med en 35 mm optik.

Et »undseligt« kamera'

Personlig havde jeg det ikke anderledes end de fleste andre, der har ambitioner om at lave gode billeder - jeg var også varm på Leica. Jeg var på jagt efter et »undseligt« kamera. Et kamera, man kan have om halsen, uden at det er kameraet, der kommer med fotografen. Et kamera, der ikke virker vulgært og prangende, og derfor med det samme stempler indehaveren som turist.

»Back to the roots«

Jeg fik lejlighed til at købe en Leica M2 fra midten af 50'erne. Årene var ikke gået spurlost hen over den, det var bestemt ikke et liebhavereksemplar, men det fungerede upåklageligt. Og så var jeg »back to the roots«. Før elektronikken og den indbyggede

winders indtog. For ikke at tale om den indbyggede lysmålers indtog naturligvis.

Der gik en del tid med at finde ud af, hvordan filmen skal lægges i. Det sker fra bunden, ved hjælp af en løs opsamlespole viste det sig. Så vidt så godt. Det tog længere tid, før jeg fandt ud af at stille skarpt, hvis jeg da nogen sinde har fået det lært. Jeg har stadigvæk lettere ved at stille skarpt med en spejlrefleks.

Summa summarum: Leicas målesøgerkameraer er ikke ubetinget nemme at gå til. Langt fra. Deres absolutte styrke er for mig at se deres »undselige« fremtræden.

Og for min del kom gennembruddet og afhængighedsforholdet egentlig først under en forårsferie i Prag, Tjekkoslaviet.

Turist eller indfødt

I Prag kan man måle sin »turistudstråling« på, hvor mange henvendelser man får på gaden med mere eller mindre favorable tilbud om at veksle sort. Her spiller tøjet, frisuren osv. naturligvis en stor rolle. Men der var et mærkbart fald i henvendelserne, når jeg skiftede den sorte Nikon ud med den lettere ramponerede chrom-Leica med 30 år på bagen skarptog kameraet kom til sin fulde ret i situationer, hvor jeg fotograferede i cafeer, i butikker, i sporvognen og på gaden. Ingen tog notits af fotografen.

Lange brændvidder

Før jeg fik den nye Leica M6 i hånden, havde jeg aldrig brugt længere brændvidder end 90 mm på et målesøgerkamera. Men da jeg skulle lave nogle billeder fra junioreuropamesterskaberne i boksning i Brøndby-hallen, tog jeg chancen og tog en 135 mm/2,8 med!

Jeg har tidligere fotograferet en hel del boksning, men altid med spejlrefleks. Det er ikke nemt at tage gode boksebilleder: lyset kommer lige ovenfra og bokserne bevæger sig hele tiden rundt i ringen. Blitz er bandlyst efter de flestes opfattelse - også efter min. Bokserne kan nemlig blive blændet af den i et kort øjeblik, hvilket naturligvis kan få katastrofale følger.

Egentlig burde et målesøgerkamera ikke egne sig til den slags fotografering, men M6 klarede det. Og jeg fik aflivet den myte, der fortalte mig, at brændvidder over 90 mm nærmest »ikke duede« på en Leica M-model.

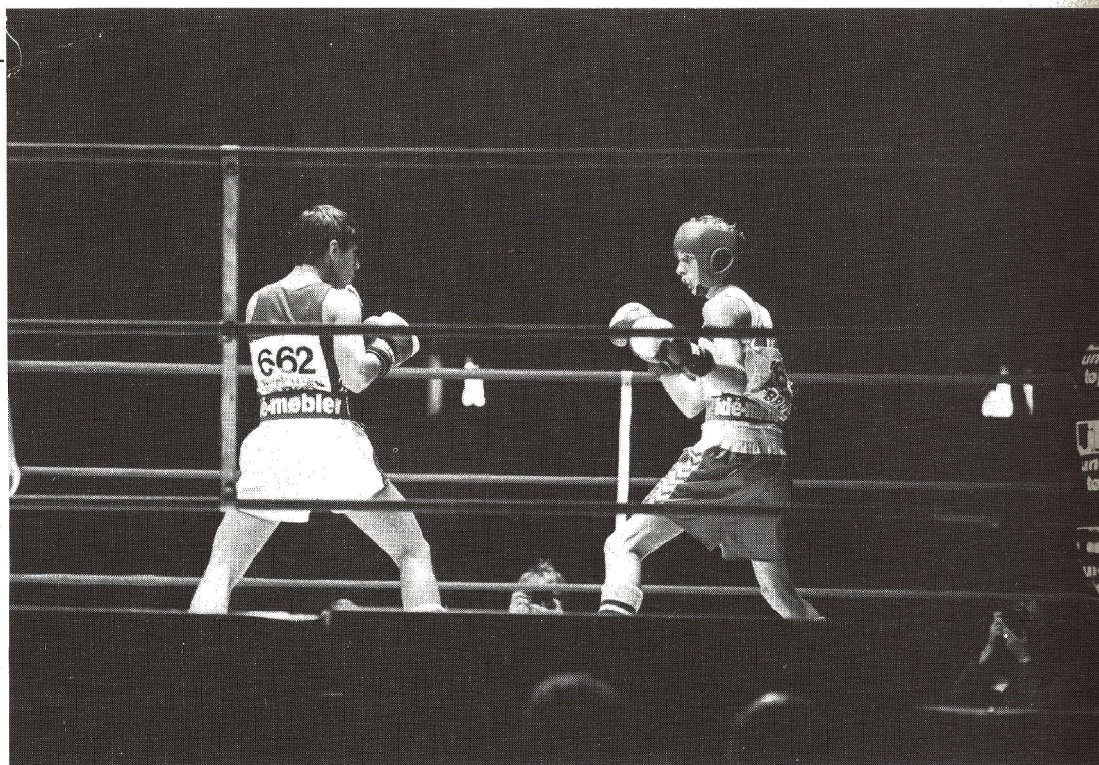
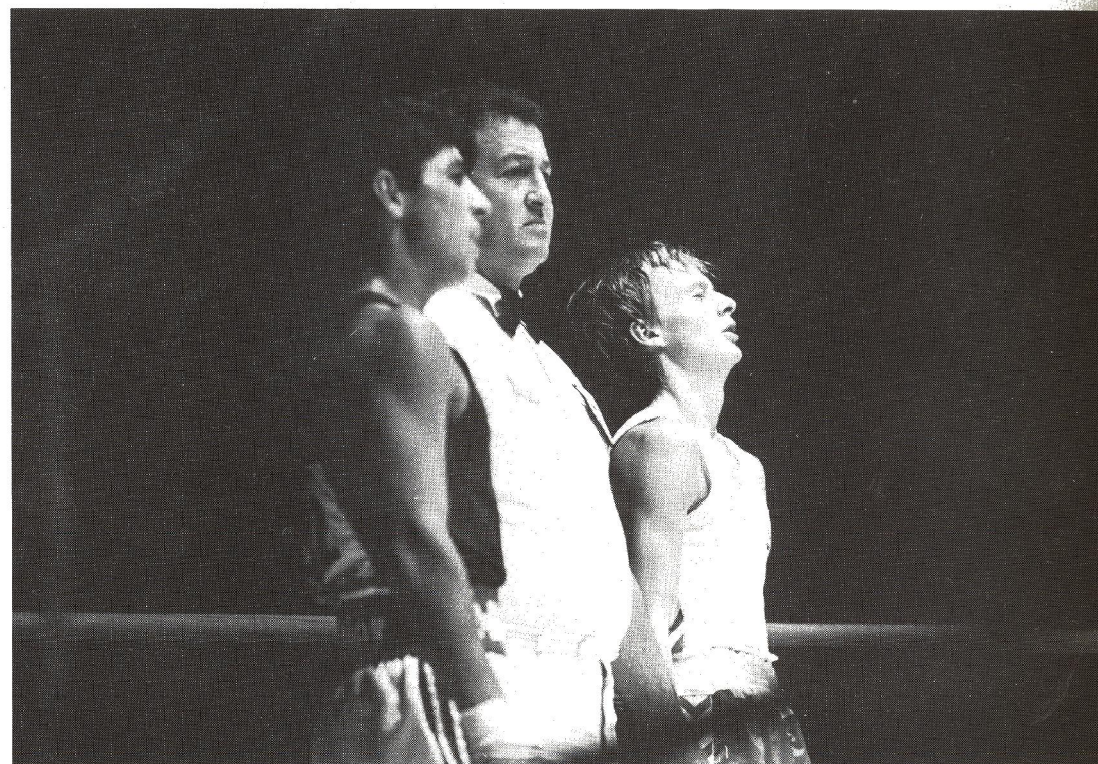

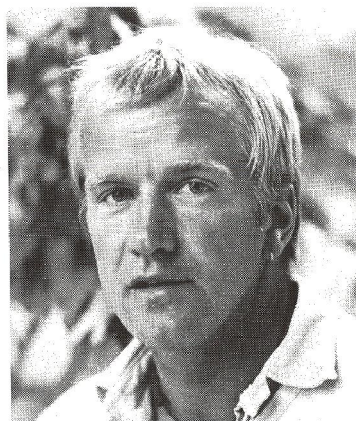
Foto: Jan Steving. Kamera: Leica M6.

Det blå stempel

Der er givetvis meget »lir« og snob omkring navnet Leica. Og specielt omkring M-modellerne. For mange amatører står dette kamera som det højst opnåelige inden for småbilledformatet.

En del synes nok, at det er en slags blåt stempel at have en Leica M hængende om halsen. En slags bevis på, at her kommer en fotograf, der kan tage billeder. Altså en fotograf, der kan måle lys og afstand uden hjælp af elektronikens vidunderere.

Jan Steving.

Går man med en Leica M om halsen og møder en anden fotograf på sin vej, kan man hurtigt registrere dem, der genkender Leicaen. Begæret i deres blik er alt!

Op i køen

Gammel kærlighed, begær og det dér. Men at bestille et kamurahus til 15.000 kr. vel vidende at der kan gå måneder, før man får det i hånden. Hvorfor gør man det?

Foto: Per Folkver, Ragnarok. Kamera: Leica M6.

Per Folkver:

Et godt værktøj

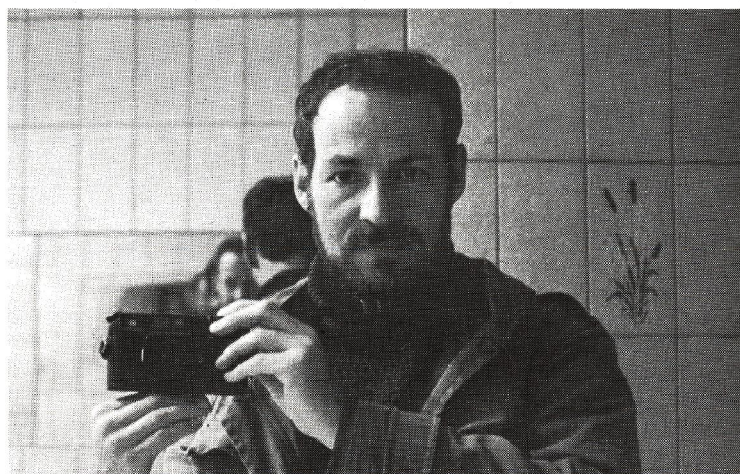
Per Folkver/Ragnarok: - Jeg har brugt Leica M i mange år. For mig var det at købe en M6 egentlig bare en naturlig videreudvikling. Jeg havde hårdt brug for den indbyggede lysmåler, da jeg tager flere og flere dias. Dias skal eksponeres nøjagtigt. Det skal sort/hvid naturligvis også, men der er trods alt større tolerance.

- At jeg så havde nogle problemer med kameraet i starten roker ikke ved min tro på, at Leica M6 er et kamera, der passer mig godt. Man vil nok ofte få lidt problemer i starten med en ny kameratype, der bliver produceret i små stykantal, som Leica M6 gør. Der er jo ikke tale om samme produktionstal, som man kører med hos f.eks. Nikon eller Canon.

Leica og/eller Nikon

- Jeg har haft Leica M med rundt på markeder og hos vagabonder rundt omkring i landet i de seneste tre år, og har kombineret det med Nikon, fortsætter Per Folkver. - 35 mm optik på Leica og 85 mm på Nikon. Nogle synes, det er svært at bruge to så forskellige kameratyper samtidig, men det har nu aldrig generet mig.

- Mine billeder med Leica bliver ofte helt anderledes end billederne med Nikon. Ikke kun på grund af brændvidden, der sidder på, men mere på grund af, at ens billedsyn ændrer sig fra det ene kamera til det andet. I spejlrefleksen er det kun det, man netop har fokuseret på, der ses skarpt, i målesøgerkameraet

Selvportræt, Per Folkver.

ser man et plant billede, hvor alt hele tiden er skarpt. For mig er det styrken ved et målesøgerkamera.

Arbejdsglæde

- Når jeg netop vælger at bruge en Leica M, kan man også kalde det arbejdsglæde. Man finder ikke en tømrer med respekt for sig

selv og sit håndværk, der bruger en hobbyhammer. Det skal ikke fremstå som pral, men Leica er et godt værktøj.

- Nu er det ikke nødvendigvis sådan, at man tager gode billeder, blot fordi man har et godt kamera. Teknikken har aldrig skabt et godt billede, det har personen bag kameraet derimod.

Michael Daugaard:

Mange penge for en lysmåler

Michael Daugaard/2. maj: - Jeg har hele tiden vidst, at den dag Leica kom med en M-model med indbygget lysmåler - så var jeg køber. Jeg havde tid til at vente. Men jeg vil nu nok sige, at det er mange penge for en lysmåler!

- Jeg går næsten altid med en Leica om halsen. Den er blevet en del af mig, og det er på den måde, jeg får taget nogle bille-

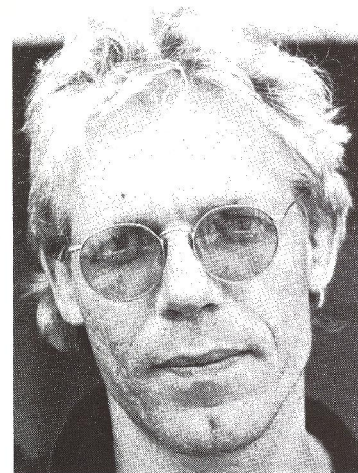
der, som jeg slet ikke havde regnet med at få i kassen. Den er altid parat, hurtig og diskret. Det ville være for tungt at slæbe rundt med en spejlrefleks om halsen.

Amatør eller pressefotograf

- Attituden til mig som fotograf er væsentlig forskellig alt efter, hvilket kamera jeg har med ud på opgave. Kommer jeg med en

taske, godt stoppet ud med 15 kg Nikon-udstyr siger de: - Nå, der har vi pressen. Har jeg to Leica M-huse med siger de: - Hvad er nu det for en amatør. Sådan en Leica M ser jo egentlig ikke ud af noget. Hvis jeg kunne vælge, ville jeg absolut vælge det sidste. Så har jeg mere frie hænder til at gøre som jeg har lyst til.

- Jeg føler mig mere ubemærket som fotograf ved at bruge så

Michael Daugaard.

enkelt udstyr som muligt, men indtil videre garderer jeg mig næsten altid 100% ved at tage det store udstyr med. Jeg håber dog, at den dag kommer, hvor jeg kan nøjes med at tage to målesøgerkameraer med ud på de fleste opgaver. Dem kan jeg jo næsten have i lommen!

Foto: Michael Daugaard, Fotogruppen 2. maj. Kamera: Leica M6.

